

[Poul Sørensen.]

mer, og oplysningen må vel stå til rådighed for alle, at det var sket ganske tilfældigt; det var, som det — måske lidt forsigtigt — blev nævnt ved første behandling, et reelt gidselsystem, der blev bragt i anvendelse. Den gård, som havde fået denne ulykke over sig, blev ikke bedømt ringere i de pågældende kredse end naboens, som dette ikke var overgået. Jeg vil gerne erindre om de drøftelser, vi har haft herom, og overfor det høje ting gøre opmærksom på, at dette er mit indtryk af den redegørelse, som arbejdsmandsforbundet gav os i udvalget.

Det er selvfølgelig svært i en sag som denne at komme til at stå som en neutral instans. Jeg vil erkende, at man meget let kan blive skubbet over i den ene lejr, når man skal tage parti i den sag, vi skal afgøre her, men jeg vil gerne overfor det høje ting påny understrege, at der intet er rokket ved den fremstilling, vi tidligere har hørt her, af sagerne gang i den periode, hvor dette meget ømtålige spørgsmål, som arbejdstiden i landbruget er, har været til drøftelse. Der er ingen, der har været overrasket over de redegørelser, vi har fået vedrørende arbejdet i de tre kommissioner, der igennem de sidste 20 år har haft dette spørgsmål til undersøgelse, og som enten har måttet lade sagen ligge eller ikke villet afgøre den. Stillingen er altså den, at 20 års majsommeligt arbejde og forhandlinger har ikke ført til noget, og forhandlinger mellem parterne har ikke bragt noget resultat.

Det, vi nu står overfor, er, at afgørelsen af spørgsmålet om det danske landbrugs arbejdstid skal lægges over til en voldgiftsret, og hvad vil det sige? Det vil sige, at det til syvende og sidst, nu da parterne antagelig bliver sat udenfor, kan ende med, at en enkelt person bestemmer, hvorledes arbejdstiden indenfor dansk landbrug skal være i fremtiden.

Stående udenfor landbrugserhvervet må jeg erkende, at mit synspunkt, at dette ikke kan være en rimelig og rigtig afgørelse, ikke er blevet rokket. Jeg vil gerne bekende overfor det høje ting, at også jeg personlig mener, at det skridt, vort parti har peget på som en løsning af konflikten, ikke var let at tage. Jeg erkender fuldtud, at det var et indgreb overfor de to parter på arbejdsmarkedet, hvis man, som vi har foreslået det,

løftede spørgsmålet ud af forhandlingerne nu i april og henlagde det til forhandling mellem parterne, når man vel omkring nytår atter skal tage denne sag op. Jeg erkender altså, at det er et indgreb, men stillet overfor det andet led af alternativet, at man lægger sagen hen til en enkelt mands afgørelse — for således kan det blive — mener jeg, at dette skridt er langt, langt mere vidtgående og indebærer langt større konsekvenser end den løsning, vi har stillet til rådighed for det høje folketing.

Det er nogle af de betragtninger, vi har anstillet nu, da vi skulle tage stilling til lovforslaget. Jeg vil gerne understrege — som den ærede ordfører for venstre i enkeltheder her har redegjort for — de økonomiske og erhvervsmæssige vanskeligheder, som selvfølgelig må ligge det danske folk samlet på sinde. I bedømmelsen af, om man bør foretage et sådant indgreb, hvorved en enkelt mand kan træffe afgørelsen for et helt erhvervs vedkommende, er jeg ganske på linie med venstres ærede ordfører og mener ligesom han, at situationen ikke synes den allerbedste for at foretage indgreb af denne karakter. Det er udfra alle disse synspunkter, vi har opbygget vor opfattelse med hensyn til, hvilken hjælp vi mener det høje folketing må kunne stille til rådighed, når man vil forsøge at løse denne for hele landet ulykkelige konflikt.

Når jeg ser på, hvad der er sket, skal jeg ikke nægte, at der selvfølgelig er visse ting, som det har min store interesse at få klarlagt og belyst. Efter hvad der er foregået, i hvert fald efter det, som man ad offentlige kilder kan få stillet til rådighed, bedømmer jeg situationen i 1954 således, at arbejdsgiverne til det sidste nægtede at gå med til at nedsætte arbejdstiden i landbruget. Min interesse for dette spørgsmål står selvfølgelig i høj grad i forbindelse med den højtærede arbejdsministers udtalelser herom, og det er en af de ting, som jeg synes vi skylder ikke alene det høje folketing, men i det hele taget offentligheden at få belyst. Dernæst tror jeg også, offentligheden er stærkt interesseret i at få belyst det uklare moment i sagen, tilsagnet om at løse spørgsmålet om landbrugets arbejdstid ad lovgivningens vej, altså ved forslag her i det høje folketing om, hvorledes arbejdstiden fremefter skal være i dansk landbrug. Jeg kan